

זרע נשמשוד

נא דשמיא

פֶּרֶשֶׁת שְׁמִינִי תשפ"ה • גְּלִיוֹן 341

תּוֹרַת שְׂמֵשׁוֹךְ

הטעם שלתלמיד חכם התר לאכול בשר

מָה הַשְׂכּוּת שֶׁל תּוֹרַת הַבְּהֵמָה לְתַלְמִיד חָכָם שֶׁיֹּדֵעַ לְהַבְדִּיל?
מִדּוּעַ מְתַר לְתַלְמִיד חָכָם לֵאכֹל בֶּשָׂר? מָה גּוֹרֵם אֲכִילַת הַבֶּשֶׂר?
זֹאת תּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהַעוּף וְכָל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הִרְמִשְׁתָּ בָּמֵים וּלְכָל
נֶפֶשׁ הַשְּׂרָצָה עַל הָאָרֶץ לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין
הַחַיָּה הַנֹּאכֶלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֹאכֵל (ויקרא יא, מו-מז):

רַבְּנוּ הָזַע שֶׁמִּשּׁוֹן זל"ה מֵבָאֵר בְּאַפֵּן נִפְלֵא אֶת סְמִיכוֹת הַפְּסוּקִים עַל פִּי מַה שֶּׁכָּתַב בְּסֵפֶר פְּנִים מְסִבִּירוֹת בְּבֹאֵר מַה שֶּׁאִמְרוּ בַּגְמָרָא (פסחים מט, ב) עִם הָאֲרָץ אֲסוּר לֵאכֹל בָּשָׂר. דִּהְיִינוּ מִחֻמַּת שְׂבָאכִילַת הַבָּשָׂר מִתְּרֵבָה כֹּחַ הַיֵּצֶר הָרַע בְּגוּפוֹ שֶׁל אָדָם, כִּי הַבָּשָׂר שֶׁהוּא גּוֹף הַבְּהֵמָה מִמְּשִׁיךְ עַל הָאָדָם כְּמַה עֲבֹרוֹת, וְלָכֵן לֹעַם הָאֲרָץ אֲסוּר לֵאכֹל בָּשָׂר כִּי בִּקְךָ יִתְּרֶבָה עָלָיו כֹּחַ יֵצֶר הָרַע, אוֹלָם הַתְּלַמִּיד חָסֵם שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה הִיא תַבְלִין לַיֵּצֶר הָרַע, וְאִין יֵצֶר הָרַע שׁוֹלֵט בְּמִי שֶׁבָּלְבוּ תּוֹרָה, לָכֵן מִתֵּר לּוֹ לֵאכֹל בָּשָׂר.

אִלֶּם לְכַאוּרָה עֲדִיין יִקְשֶׁה מִדּוּעַ הַתֵּר לְתַלְמִיד חֶכֶם לֵאכֹל
בִּשּׁוֹר, הֲלא בְּאֵכִילַת הַבִּשּׁוֹר מְרַבֵּה עַל עֲצָמוֹ כֹּחַ הַיִּצְרָר, וְאִם
שָׂאֵכֵן יֵשׁ לוֹ אֶת הַתּוֹרָה לְתַבְּלִין, מִכָּל מְקוֹם מִדּוּעַ יִכְנִיס אֶת
עֲצָמוֹ לִסְפֶּק וּלְדַבֵּר שֶׁמִּצְרִיכוֹ לְרִפּוּאָה וּתְבַלִּין, וְעִדִּיף שֶׁלֹּא
יֵאכֹל כָּלֵל.

על כן אחר שהזהיר הפסוק איזה בהמה ועוף אסורים ואיזה
מותרים, סמך לומר 'להבדיל בין השמא ובין השחר' כמתרץ
ואומר למה באמת התר לתלמיד חכם לאכל בשר, על כך
מתרץ 'להבדיל בין השמא' וכו', והיינו משום שהתלמיד
חכם חייב להורות הנראות בישראל, ומבאר בגמרא (ב"ב עב.) דמי שאינו
אוכל בשר אין דעתו צלולה, ואכילת הבשר מסייעת לתלמיד חכם ללמד
ולהבין בתורה. והיות שהוא לומד ועוסק בתורה, אדרבה, אכילת הבשר
גורמת אצלו להחליש את כח היצר על ידי כח תורתו, ובכך יוכל להבדיל
בין השמא ובין השחר. (זרע שמשון' שיר השירים אות א)

הַלְמוּד שֶׁרַק בָּנִים צְדִיקִים יוֹרְשִׁים כְּבוֹד אֲבוֹתֵיהֶם

מהיכן לומדים שרק בנים צדיקים יורשים כבוד אבותיהם? ומדוע לא היו לנדב ואביהוא בנים? ומה בקש דוד המלך?

וּתְצֵא אֶשׁ מִלִּפְנֵי ה' וְתֹאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה': (י, ב)

מוֹבָא בַּמִּדְרָשׁ (ויק"ר כ, יא) עַל פְּסוּק 'אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרָן וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה' וּבָנִים לֹא הָיוּ לָהֶם', וְאֵלּוּ הָיוּ לָהֶם בָּנִים הָיוּ קוֹדֵמִין לֵאלֹעֶזֶר וְאִתְמַר, כִּי הַבָּנִים קוֹדֵמִים לִירֵשׁ בְּנַחֲלַת אֲבֵיהֶם, וְלָכֵן קוֹדֵמִים גַּם בְּכַבּוֹד שִׁיּוּרֵשִׁים מֵאֲבֵיהֶם, וּמִסֵּם הַמִּדְרָשׁ: "וּבִלְבָּד שִׁיְהִי נוֹהֵג כְּמַנְהֵג אֲבוֹתָיו". דְּהֵינּוּ שֶׁהָיוּ הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי אֲבוֹי, וּמִתְנַהֵג טוֹב.

מִקֶּשֶׁה רַבִּנוּ ה'אֶרֶץ שְׁמִשׁוֹן' וְלֹא־הָ: מֵהֵיכָן אָנוּ לִמְדִים שָׂאֵם
הֵבֵן אֵינוּ הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו, וְאֵינוּ מִתְנַהֵג כְּרֹאִי, אֵינוּ יוֹרֵשׁ
אֶת כְּבוֹד אָבִיו.

וּמִתְרַץ רַבּוֹנוֹ ה'רָע שְׁמִשּׁוֹן זַלְהָה: לְפִי דְבָרֵי הַמִּדְרָשׁ (ילקוט בראשית רמז ע"ו) עַל פְּסוּק (תהלים קלט, כד) 'וְרָאָה אִם דֶּרֶךְ עֶצֶב בִּי', שְׁאָמַר דּוֹד הַמֶּלֶךְ לְפָנַי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אִם אֲנִי עֲתִיד לְהוֹלִיד בָּנִים שִׁיכְעִיסוּךָ חֲלִילָה, מוֹטֵב לִי לַחֲיוֹת עֲרִירִי.

וימקח יוצא, שמי שהוא צדיק גמור, ועתיד להוליד בנים
מכעיסים לה', הקדוש ברוך הוא עושה עמו חסד שמונע
ממנו להוליד בנים. וכן היה אצל נדב ואביהוא שלא הולידו
בנים מסבה זו.

וממילא מכך אפשר להסיק שרק אם היה להם בנים מהגנים היו יורשים אותם, שהרי מהפסוק 'ובנים לא היו להם' אנו

למדים שֶׁזֶה הַסֵּפֶר שֶׁכָּהֵנוּ אֵלְעָזָר וְאַתְמָד תַּחֲתִיָּהֶם, וּמִתּוֹךְ כֶּךָ אָנוּ לְמִדִּים שֶׁהַבְּנִים יוֹרְשִׁים כְּבוֹד אֲבִיהֶם, אִילָם לְמוֹד זֶה אִפְשָׁרִי רַק לִגְבִּי בָּנִים צַדִּיקִים, שֶׁהָרִי נָדָב וְאַבִּיהוּא הָיוּ צַדִּיקִים, וְאִם הָיָה לָהֶם בָּנִים מִכֶּרֶח שִׁיחָיו צַדִּיקִים וְכֹפֵי שֶׁמִּבְּאֵר מִדְּבַרֵי הַמִּדְרָשׁ, וְאִין לָנוּ לְמוֹד לִגְבִּי מִי שֶׁבָּנוּ אֵינֶם צַדִּיקִים.

(זרע שמשון פרשתינו אות ג')

זרע שמשון
המבואר
חיותל ויקרא

**תורמים מעות
יזכור לזרע שמשון
ורואים ישועות
אל תחמיצו!**
**02-80-80-500
347-496-5657**

**הספר שמחולל פלאות.
אלפים נושעו בהבטחתו.**

הוצאת הגליון והפצתו לזכות

להעלאת השותפים התורמים ומשפחותיהם הי"ו החפצים בעילום שמם

מרדכי בן רחל שיזכה לזיווג הגון פרנסה ועשרות גדולה ומציאות דירה לקנין במהרה ובציאות

המחיר הממוצע של המכשיר הוא 1,100 ש"ח, כאשר המחיר הנמוך ביותר הוא 700 ש"ח, והמחיר הגבוה ביותר הוא 1,500 ש"ח.

ප්‍රකාශන පිටුව

.....

עיינעם תרליגה צייט
די צייט כשתילי זייט
צו צו שלחנעם, חכמים
צו צו, וצוים מלאים
כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו
מזרעם

ברכת המחבר
מתוך הקדמת הספר

הוצאת הגליץ והפעתו לזכות

ד"ר רבי ישעיה בן הר"ק רבי משה זצוקל"ה מקרעסטיר נפ"ב ג' אייר תרפ"ה
 ה' ל"ב בן הר"ק רבי משה זצוקל"ה הגאון הנודע מהר"ל זינג נפ"ב ג' אייר תשנ"ג

.....

.....

גם במוקדם עול תורה ומצות באהבה ובשמחה ולחיים טובים מאושרים עד מאה ועשרים שנים

.....

.....

תורת חיים

פנינים מתורתו של האור החיים הקדוש -
הרה"ק רבי חיים בן עטר נלב"ע ט"ו תמוז תק"ג

האדם צריך לחשב כל העת כאלו עומד לפני ה'

ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה' ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (ט ה-ו)

רבנו האור החיים זלה"ה מדקדק: מדוע כתוב בפסוק הלשון 'לפני ה', ולמה לא נכתב הלשון 'לפני אהל מועד'.

ומבאר האור החיים זלה"ה: בא הדבר ללמדנו, שהם הכינו את עצמם בערך השלמות והמשכל לעמד לפני ה', וזה בחינת השגת השלמות, כמאמר דוד המלך 'שוייתי ה' לגדי תמיד', כי אין ישיבת האדם ותנועותיו כשיבתו לפני מלך, וכל שכן לפני מלך המלכים, ועתה כשעמדו לפני ה', אכן הכינו לבם ונפשם לכך. וזה גם כונת משה בפסוק שלא חריק שאמר לבני ישראל 'זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'', שהתפנו לומר להם, שתמיד יהיו מחשבים בדעתם כי הם עומדים לפני ה'.

קדשת בני ישראל שמתקדשים בעזרת ה'

כי אני ה' אלקיכם והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ: (יא מד)

מבאר רבנו האור החיים זלה"ה את תחלת הפסוק 'כי אני ה' אלקיכם': שונים הם בני האמה הישראלית, כי רק בהם בחר שיקרא שהוא אלקיהם, ולכן הם צריכים להרחיק מן הטמאה יותר מכל האמות.

וממשיך ומבאר: שכתבה התורה 'והתקדשתם והייתם קדשים', שפרושו הוא, שאם בני ישראל יתקדשו בעצמם, גם הקדוש ברוך הוא יקדש אותם, בכך שישמר עליהם שלא יכנס לתוך גופם דברי שקץ אפלו בשוגג, כמו שאמרו חכמינו (חולין ה, ב) שאין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה לצדיקים, וכל שכן לצדיקים עצמם שאינם נשלים, ופרשו התוספות שה' ישמר את הצדיקים שלא יכנס לגופם דבר אסור.

פרוש נוסף מביא האור החיים זלה"ה: 'והתקדשתם' היינו שתעשו גדרים וסיגים לבל תטמאו, ובזה ה' מבטיחם שאכן תהיו קדושים בזכות הסיגים, וזה הפרוש 'והתקדשתם והייתם קדשים'. והמשיך הפסוק ואמר: 'כי קדוש אני', דהיינו שמה שנקראו אלו שהם פרושים מתאוות 'קדשים', כי הם קרובים לה', והיינו שה' משרה שכנינו עליהם ולכן נקראו 'קדשים' על שמו.

והמשיכה התורה ואמרה: 'ולא תטמאו', שמלבד הדברים שאיש יהודי מעלה בדעתו להשמר מהם, עוד מבטיחו הקדוש ברוך הוא, שלא יאנה לו כל רע, ויהיה שמור בכל הדברים גם מה שלא עלתה בדעתו, וזה הפונה 'בכל השרץ השרץ' שה' ישמרוהו מכל רע, גם מה שלא עלתה בדעתו.

ומסיים האור החיים ומבאר: שבאמצעות שמירת מצוה זו של השמירה ממאכלות אסורות, לא יטלטו עליהם הגוים, כי העובדי כוכבים נקראים שרצים ושקצים הרומשים על הארץ, ובזכות שלא יטמאו, ינצלו מן כל השרץ הרמש על הארץ, שהם עובדי כוכבים.

אורות שמשון

פנינים ורעיונות נפלאים לפי ענינים ככתבם וכלשונם

עניני שבת 9

מאכילת המן למדים דין הדלקת נרות בסעודת שבת

מדרש אבכיר (הובא בעיון יעקב יומא עד, ב ד"ה למען ענותך), 'ויענף וירעבך ויאכלך את המן' (דברים ה, ג), מכאן רמז להדלקת נרות בשבת.

כשם שאדם נהנה מן הטעם כך הוא נהנה מן הראיה

ובאר ענין המן עם הדלקת הנרות, יובן במדרש רבה (קה"ר ה, יא) על פסוק (קהלת ה, י) 'ברכות הטובה רבו אוכליה', שאלון למנחם וכו', מהו דין דכתיב 'ויענף וירעבך ויאכלך את המן', וכי מאכל רעבון נתן להם הקדוש ברוך הוא לישראל את המן. מה עשה, הביא לפניהם שתי קשוואין, אחת שלמה ואחת שבוירה, אמר, ה'דא שלימתא היא בכמה. אמרו ליה, בתרין מנין. וה'דא תבירא בכמה. אמרו ליה, בחד מנה. [זו השלמה, בכמה שויה. אמרו לו, בשני מנים. זו השבוירה בכמה שויה, אמרו לו, במנה אחד]. אמר להו, וכי אין השבוירה גדולה כמו השלמה. אמרו ליה, לא דומה, כשם שאדם נהנה מן הטעם, כך הוא נהנה מן הראיה, עכ"ל.

ואם כן, בזמן שלא היו רואים אלא המן, והיה משתנה לכמה טעמים, נקרא ענין ורעבון, כדאמרין בפרק ח' דיומא (עד, ב), אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו, ואינו דומה מי שרואה ואוכל למי שאינו רואה ואוכל, שהסומין אוכלים ואינם שבעים.

על ידי הנרות יש ענג שבת באכילה

ולפי זה, הואיל שאסור לנו להתענות בשבת (ראה טור ושו"ע א"ח סימן רפח), ואדרבא, חובה עלינו לאכל ולעשות סעודה בליל שבת, ולקרות לשבת ענג, משום הכי צריכין אנו להדליק נרות בשבת, כדי שלא יהא שם שם ענין ורעבון. וזהו שאמר, מדקאמר קרא 'ויענף וירעבך ויאכלך את המן', מכאן רמז להדלקת נרות בשבת, כדי שיהיו שם כל ההנאות, הנאות הטעם והנאות הראיה. וזהו 'וקראת לשבת ענג' (ישעיה נח, ג), שהדבר תלוי ביד האדם לקרותו ענג, ואף לאחר שזמן המאכלים, לא סגי אם לא יקראנו ענג, דהיינו בהדלקת הנרות. (זרע שמשון פרשת עקב אות ג)

לקבלת הגליון במייל: zera277@gmail.com או באתר: zerashimshon.com | להפצה: 02-80-80-500 | לשמיעת שיעורים ועידונים: 02-80-80-600

נערך ע"י המחנך הרב יגון כהן שליט"א * ארה"ב: הרב מנחם בנימין פאשקעס 347-496-5657 * ארץ ישראל: הרב ישראל זילברברג 05271-66450
יול"ע ע"י זרע שמשון ע"ר 580624120 * ניתן לתרום לזכות ולע"נ ולקחת חלק בהוצאות והפצת הגליונות והספרים.

ניתן להפקיד בבנק מרכנטיל (17) סניף 635 מספר חשבון 71713028 ע"ש זרע שמשון, כמו כן ניתן לתרום בכרטיס אשראי בטל: 02-80-80-500 שלוחה 3
זכות הצדיק ודברי תורתו הקדושים יגן מכל צרה וצוקה, ויושפע על הלומדים ועל המסייעים בני חיי ומזוני וכל טוב סלה כהבטחתו בהקדמת ספריו.

